

HELENA KUBICEK BOYE

ENNEN ENSILUNTA

ANNA VARGA 1

Helena Kubicek Boye

Ennen ensilunta

Suomennos: Jaana Palanterä

SAGA Egmont

Ennen ensilunta

Translated by Jaana Palanterä

Original title: *Innan snön faller*

Original language: Swedish

Cover image: Unsplash & Midjourney

Copyright ©2018, 2025 Helena Kubicek Boye and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727050997

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Saga Egmont

Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

Vognmagergade 11, 2.

DK-1120 Copenhagen K

1

Mieskaksikko kietoutui yhteen lyhyeksi hetkeksi viimeisessä välienselvittelyssään kuin marmoripatsaat vehreässä puistossa jonkin keskieuropalaisen valtion pääkaupungissa. Toinen miehistä kohoautui toisen ylle pysäyttämättömän raivon vallassa. Mies hänen allaan kamppaili henkensä edestä.

Mutta tilanne oli kaukana kauniista marmoritaideteoksesta. Puisto oli vaihtunut tunkkaiseen asuntoon Taalainmaalla, ja miehillä oli arkiset, kaikkea muuta kuin näyttävät vaatteet. Heidän kasvonsa olivat kaikesta väännöstä punaiset. Maassa kamppailevan miehen ohimoilla verisuonet pullistelivat kuin paksut turvonneet onkimadot, kun toisen yhdeksänkymmentäviisikiloinen lihaksikas keho painoi häntä naarmuiseen parkettiin. Sylki vaahtosuupielissä, kun hän yritti repiä itseään irti potkien ja nyrkeillä lyöden.

”Saat, mitä haluat...” Sanat, jotka tulivat suusta lyhyinä ähkäisyinä, olivat tehottomia, mikä näkyi ammoltaan olevista silmistä, jotka loistivat himmeästi valaistussa olohuoneessa kuin kaksi täy-

sikuuta. Hänet ei kukistanut pelkkä räjähtävien lihasten tuottama voima, vaan väkivalta oli peräisin vuosikymmeniä kasvaneesta rai-vosta ja vihasta, joka nyt pääsi valloilleen.

Hänen päällään istuva mies oli tehnyt päätöksensä. Tämän huulet levisivät leveään hymyyn, ja mies nauroi toisen pelolle jou-tua kokemaan vielä entistäkin suurempaa nöyryytystä. Miten tällä sääliittäväällä miehellä oli voinut olla sellainen valta hänen elä-määnsä?

Hän tuijotti pelokkaksiin silmiin, jotka näyttivät siltä, että ne voisivat pullahtaa ulos päästä. Tässä hetkessä he eivät olleet Aves-tan laitamilla vaan toisessa ulottuvuudessa, elämän ja kuoleman välisellä tasolla, missä todellisuus hämärtyi ja aistimusten vaikutus lakkasi. Väkivallalla ei ollut mitään tekemistä nykyhetken kanssa. Tämä oli kosto, helpotus ja tunteenpurkaus, joita kaikkia hän oli halunnut hallita niin pitkään kuin pystyi muistamaan.

Hän nojasi eteenpäin ja painoi kyynärpäätään niin lujasti vas-ten toisen miehen kurkunpäättä, että tämän kasvot alkoivat siner-tää. Mies yritti sanoa vielä jotakin. Mutta suusta tuli vain muu-tama pihisevä äännähdys.

Ei, hän ei kuristaisi miestä. Tämän veren pitäisi valua, kuole-man pitäisi olla väkivaltainen ja raaka. Se olisi lopullinen ratkaisu.

Pitäisikö hänen antaa olla? Pitäisikö hänen antaa miehen jäädä henkiin, antaa elää sen pelon kanssa, että tulisi jonain päivänä tapetuksi? Olisiko se parempi ratkaisu? Ei, hän oli tehnyt päätök-sensä.

Hän tempaisi nyt käteensä puukon, joka oli ollut tupessa hänen vyöllään, kohotti kättään, irrotti samalla otteensa miehen kur-kusta, kumartui eteenpäin ja kuiskasi tämän korvaan. ”Tästä saat ketjusta... senkin piru... ketjusta... ketjusta...” Sitten hän iski.

Kuului rusahdus, kun puukko osui rintakehän luihin. Solisluut,

rintalasta, rintakehä, hemmetti miten paljon luita oli. Silmät kääntyivät ympäri niin, että vain valkuaiset näkyivät. Pihisevän hengityksen ääni, kun toinen mies haukkoi viimeisiä hengenvetoja. Hän iski uudelleen. Ja uudelleen. Vartalo hänen allaan nytkähti muutama kerran ja valahti sitten veltoksi. Veri pulppusi rei'istä miehen yläruumiissa ja valui vartaloa pitkin alas lattialle.

Villy nojautui taaksepäin ja katsoi kattoon, jossa tuuletin pyöri ja heitti varjoja seinille. Hän hengitti helpottuneena syvään. Rauha levisi hänessä. Hiljaisuus, jota hän oli niin pitkään kaivannut.

Ihmisen tappaminen ei ollut vaikeaa. Ei itse teko, mutta päätöksen tekeminen ja teon suorittaminen oli vienyt vuosia.

Hän laski puukon verilammikkoon. Hän nousi ylös, otti puhelimen taskustaan ja soitti poliisille. Nyt hän oli murhaaja.

”Mikä tuntuu tänään, sen ei tarvitse tuntua huomenna. Kaikki muuttuu”, hän luki ”Päivän sanasta” *Södra Dalarnes Tidning* -lehdessä. Ei, se ei pitänyt paikkaansa, ei todellakaan. Tietyt asiat eivät muutu koskaan, hän ajatteli ja läimäytti ärtyneenä lehden kiinni. Lehdet kirjoittivat nykyään lähinnä roskaa. Jonkinlaista uudelleen löydettyä positivismia peittämään, kuinka synkkää ja kurjaa elämä oikeastaan on.

Kahvikuppi kilisi, kun hän laski sen lautaselle. Kahvi oli mustaa kuin terva, ja hän näki sen pinnalla keittiönlampun heijastuksen.

Jotkin asiat tuntee aina. Ne eivät koskaan lakkaa tekemästä kipeää. Ajatukset eivät koskaan luovu kivusta. Kipu etsiytyy ajatuksiin. Keho muistaa, ja sydän muistaa. Muistaa sen, mitä kerran oli ja mitä se kadotti.

Opettele elämään tapahtuneen kanssa. Niin hänelle oli sanottu. Ehkä hän olikin oppinut selviämään hengissä. Mutta täytyikö sen olla niin? Täytyikö hänen elää jähmettyneenä koko

loppuelämänsä? Hän halusi alkaa taas elää. Ennen kuin olisi liian myöhäistä.

Sen vuoksi totuuden oli tultava julki – lopullisesti.

3

Lina Vikingson, Annan vanha ystävä matkaopasajoilta, oli kannustanut häntä hakemaan psykologin virkaa Säterin oikeuspsykiatriselta klinikalta. Lina, joka kaikkien hämmästykseksi oli hakenut lääketieteelliseen vähintäänkin dekadentin tilausmatka-kohteissa vietetyn ajan jälkeen, suoritti parhaillaan erikoistumisjaksoaan Säterissä. Lina oli palavan innostuneesti kertonut Annalle, että Säter ylitti kaikki hänen aiemmat työpaikkansa. Siinä vaiheessa Anna oli ehtinyt hakea useita työpaikkoja ja oli jo luovuttamassa. Hän oli tosin alkanut hieman epäröidä luettuaan ilmoituksen. Jättää nyt Tukholma taakseen ja muuttaa Taalainmaalle – eivätkö metsät tehneet ihmisistä hulluja? Säterissä hoidetaan Ruotsin sairaimpia ihmisiä. Rikollisia, jotka eivät voi suorittaa rangaistustaan vankilassa ja jotka ovat tehneet niin hirveitä ja käsittämättömiä rikoksia, että ne eivät olisi tuntuneet aidoilta edes *Netflix*-sarjassa. Ilmoituksessa haettiin kaiken lisäksi *tulevaisuuden psykologia*. Oliko hän oikea ihminen käyttämään sellaista titteliä?

Samalla Anna näki, mitä uramahdollisuuksia tämä työ avaisi. Säterissä oli juuri sellaisia potilaita, joita hänen tulisi kohdata opiakseen vielä enemmän ihmisen psyykestä ja ymmärtääkseen syitä ihmisen synkimpien puolien takana. Tämän työn jälkeen hän voisi työskennellä periaatteessa missä tahansa. Lisäksi pienemmällä paikkakunnalla uralla eteneminen oli nopeampaa, ja Anna piti mielellään senkin vaihtoehdon avoimena. Tulevaisuudessa mikä tahansa työ tuntuisi myös helpolta ja raikkaalta verrattuna Säterin potilaisiin. Mutta oliko hänessä sitä, mitä työ sellaisessa ympäristössä vaatisi? Hän ei tiennyt vielä, ja epäily kaveri, vaikka hän antoi lähes aina tahdon voittaa tunteensa. Hänen mieleensä oli noussut ajatus, kuinka paljon helpompaa olisi saada ensimmäinen psykologityö länsirannikolta ja pitää terapiaa masentuneille kalastajille, herkutella katkaravuilla ja purjehtia viikonloppuisin. Tai lähteä Norjaan, kuten jotkut hänen kurssikavereistaan olivat tehneet, ja tienata vieläpä tuplapalkka. Se olisi hyvä ratkaisu jonkin aikaa, mutta ei veisi häntä sinne, minne hän halusi. Sen sijaan hän asuisi nyt tiheiden metsien ympäröimällä pienellä paikkakunnalla ja olisi turmeltuneen ihmispsyyn ja oman alansa Ruotsin parhaiden asiantuntijoiden keskellä. Tukholmaan jääminen alkoi ainakin näyttää yhä epätodennäköisemmältä vaihtoehdolta – häntä ei ollut kutsuttu edes haastatteluihin hänen hakemiinsa työpaikkoihin. Houkutteleva tekijä oli myös se, että Taalainmaalla oli Lina, yksi hänen parhaista ystäväistään.

Säterin rekrytoija oli soittanut hänelle samana päivänä, jona he olivat saaneet hänen hakemuksensa. Ehkä kukaan muu ei ollut uskaltanut hakea paikkaa? Paikkahan oli kuuluisa, tai ehkä pikemminkin pahamaineinen. He olivat haastatelleet häntä pitkään puhelimesta, tutkineet hänen suosittelijoidensa lausuntoja ja sitten tarjonneet työtä, mihin hän oli vastannut suoraan kyllä. Palk-

kakin oli korkeampi kuin mitä useimmat hänen kurssilaisistaan saivat suuremmissa kaupungeissa.

Kiskot jyskyttivät junan alla kuin sydämenlyönnit, ja iäkkäämpi mies Annan vieressä nyökkäili puolinukuksissa junan nytkähdysten tahtiin. Anna vilkaisi tavarahyllylle varmistaakseen, että hänen laukkunsa oli yhä paikoillaan. Sepä olisikin hienoa, jos laukku rysähtäisi miehen päälle, niin että tämän niska katkeaisi kesken unien. Mutta laukku oli niin täyteen pakattu ja pullea, että se oli hyllyllä kuin ruuvipenkissä ja liikkui vain muutaman millimetrin junan liikkeiden tahdissa. Laukkuun mahtui kaikki, mitä hän tulisi tarvitsemaan Säterissä, mikä tuntui melko oudolta. Oli erikoista, että koko elämän saattoi pakata yhteen matkalaukkuun.

Kun Anna oli ottanut työpaikan vastaan, Lina oli huutanut ilosta mutta myös kertonut hiljaisella äänellä, että Säter oli toisensalainen kuin mikään muu paikka. Vaikka ympäröivissä metsissä olikin hiirenhiljaista, oli kaikki silti jollain tavalla suurempaa, värit muurien sisällä ja ulkopuolella olivat voimakkaampia ja erot ihmisten välillä olivat suuria. Eikä koskaan voinut tietää, miltä seuraava päivä näyttäisi. Sen paremmin Lina ei osannut sitä kuvailla, loput Anna saisi itse kokea. Anna oli huomannut jo varhain Linan lähes maanisen innostuksen Säteriä kohtaan eikä oikein tunnistanut ystävänsä noin haltioituneena.

Työhaastattelun jälkeen Anna oli saanut tietää, että hänen ohjaajansa olisi psykologi Karin Vinterberg. Säterin ylilääkäri ja klinikan johtaja oli yksi Ruotsin merkittävimpiä psykiatreja, jolta pyydettiin lähes aina lausuntoja julkisuudessa, oli kyse sitten naisen paloitellusta ruumiista sukellusveneessä tai pakastimesta löytyneestä vauvasta.

Anna tiesi, että oppisi asioita, joita hän ei kohtaisi niissä ter-

veyskeskuksessa tai konsulttifirmoissa, joissa osa hänen kurssikavereistaan nyt istui mukavissa nojatuoleissaan. Säterissä olisi kaikkea muuta kuin mukavaa, siitä hän oli varma. Hänen vatsassaan tuntui hermostunutta lepatusta. Mitä tarkoitti olla psykikisesti niin sairas, että söi toista ihmistä tai hyväksikäytti pientä poikaa? Entä missä määrin potilaat kulkivat ulkona tavallisten ihmisten joukossa? Voisiko hänen vieressään istuva mies olla Säterin potilas, joka oli palaamassa lomilta? Hän vilkaisi miestä ja huomasi, että tämän toisesta suupielestä valui hieman kuolaa. Hän värähti ja hörppäsi pahvimukista lämmintä kahvia, jonka oli hakenut ravintolavaunusta.

Puhelin välähti pöydällä hänen edessään. *Miten menee?* Jos Säter aiheutti hänessä itsessään pientä hermostuneisuutta, niin se todennäköisesti syöksisi hänen äitinsä masennukseen. Tekstiviesti äidiltä oli varmaankin kymmenes tänään. Anna huokaisi syvään. Äiti oli aina vainonnut häntä ahdistuksellaan ja huolellaan. Lähestulkoon koko elämänsä ajan Annan tehtävänä oli ollut hillitä äidin ahdistusta ja yrittää tuottaa tälle iloa ja tyytyväisyyttä, sillä siihen äiti ei itse kyennyt. Aivan kuin äidillä olisi rintakehässään musta aukko, joka toisten piti täyttää. Se oli vienyt aina todella paljon energiaa ja voimia ja välillä uuvuttanut Annan henkisesti. Hän toivoi, että maantieteellinen muutos saisi äidin irrottamaan otteensa hänestä ja opettelemaan käsittelemään tunteensa itse. Mutta hänen oli kai jollain tavalla kiitettävä äitiään siitä, että oli kasvaessaan joutunut toimimaan sekä äidin uniriepuna että terapeutina. Sen seurauksena Annalle oli jo lapsena kehittynyt lähes yliluonnollinen kyky tunnistaa muiden ihmisten ajatuksia ja tunteita. Sitä hän ei olisi voinut oppia kirjoista ja se oli tuonut hänelle hyötyä uudessa ammattiroolissa.

Äiti oli viime hetkeen saakka yrittänyt ylipuhua hänet ole-

maan ottamatta työtä vastaan, ja kun Anna näki tekstiviestin, hän kuuli jälleen äitinsä huolestuneen äänen päässään ja yritti nopeasti vaientaa sen. Äidin ääni vaikutti häneen, vaikka hän ei sitä halunnutkaan, olihan kyse kuitenkin hänen omasta äidistään. Ääni ei ollut hänen omansa vaan äidin. Hän ei saanut antaa sen ohjata. Valitettavasti niin oli käynyt useita kertoja aiemmin.

Kaikki on tosi hyvin. Luonto on kaunis ja junassa on rauhallista ja kivaa, hän naputteli ja painoi lähetä-painiketta. Oli hankalaa, ettei voinut olla täysin rehellinen, että oli pakko silotella totuutta. Mutta se oli tarpeellista. Hän ei voinut antaa vanhempiansa enää ohjailla itseään. Vaikka hän ei pitänyt juurikaan yhteyttä isäänsä, hän tiesi, että isän mielenosoituksellinen hiljaisuus viime vuosien aikana oli vahva osoitus Annan elämänvalintojen paheksunnasta ja kyseenalaistamisesta. Isä oli ottanut häneen yhteyttä yhden ainoan kerran viimeisten kahden vuoden aikana. Silloin heidän koiransa oli kuollut, ja isä oli lähettänyt kuvan nukutetusta eläimestä eläinlääkärin luota.

Uusi työ ei ollut matkalippu maantieteellisesti kauemmas vain vanhemmista vaan myös Tukholmasta. Anna oli alkanut tuntea olonsa surulliseksi, tyhjäksi ja usein yksinäiseksi. Tarkoituksettomuus oli alkanut kuplia hänessä, kun hän käveli kaduilla, joiden nimiä ei tiennyt, tai kurkisti kahvilaan, jossa kaikki istuivat kiinni kännyköissään. Useimmat hänen kavereistaan olivat muuttaneet pois kaupungista pieniin rivitaloihin tai kotikuntiinsa asettuakseen aloilleen. Osa oli raskaana, ja toiset olivat jo saaneet lapsia. Annasta ei tuntunut siltä, että hän olisi voinut muuttaa kotiseudulleen: silloin hän olisi joutunut liian lähelle vanhempiaan. Hän oli yrittänyt sinnitellä kaupungissa. Silloin hänellä oli kuitenkin vielä ollut Mathias, ja he olivat yrittäneet asua yhdessä miehen

asunnossa. Mutta kun suhde päättyi, hänellä ei enää ollut edes miestä jäljellä.

Ympäristönvaihdos saisi hänet toivottavasti pääsemään suhteesta yli, vaikka äiti olikin tyrmistynyt ja huudahtanut: ”Mathi-aaaasss... Sinun ei olisi pitänyt jättää häntä tuolla tavalla. Naiset eivät tee niin. Sinun pitäisi olla hänen kanssaan nyt... hankkia lapsia... Olet kohta kolmekymmentä.” Vanhempien selkeä käsitys siitä, miten hänen pitäisi elää elämäänsä, oli saanut Annan usein kamppailemaan venyttääkseen rajoja, jotta hän voisi yrittää päästä eroon valmiista mallista. Vanhemmat olisivat mieluiten halunneet hänen muuttavan kotiin Simrishamniin ja perustavan perheen. Heillä sai olla omat mielipiteensä, mutta hän halusi elää omaa elämäänsä.

Kahvi oli vielä lämmintä, ja hän otti uuden hörpyn ja katsoi ikkunasta ulos, missä näki kuusien ja mäntyjen kohoavan yhä korkeammalle. Näkyvissä oleva kaistale taivasta kapeni ja pienet paikkakunnat vilistivät ohi, kun hän lähestyi uutta kotikaupunkiaan. Taivas näytti tummemmalta ja metsä syvemmältä. Vilaukset puoliksi metsän peitossa olevista punaisista hirsimökeistä suhahtivat ohi. Juna kallistui niin, että hän melkein läikytti kahvia polvelle. Hän kiroi ja laski kupin jälleen pöydälle. Mies hänen vieressään murahti ja venytteli.

”Seuraavana Avesta”, konduktöörin ääni kuului kaiuttimista. Säter lähestyi. Tukholman kohina vaimeni entisestään hänen sisällään, ja hän täyttyi kutkuttavasta tunteesta, jota ei ollut tuntenut pitkiin aikoihin.

Hän olisi klinikan ensimmäinen kognitiivista käyttäytymisterapiaa eli KKT:a käyttävä psykologi, ja se, että hän saisi työskennellä klinikan johtajan kanssa, joka oli yksi maan arvostetuimmista ja pelätymmistä psykiatreista, voisi merkitä kohtisuoraa

etenemistä uralla ylöspäin. Hän hymyili ajatukselle keinuessaan junan liikkeiden mukana. Hän ei kuitenkaan tiennyt, että päätös ottaa vastaan työ Säterissä muuttaisi hänen elämänsä ikuisiksi ajoiksi.

4

Juna saapui perille viisitoista minuuttia myöhässä, ja taksi, jonka hän oli tilannut ennakoon, seisoi aseman takana odottamassa häntä. Kuljettajan iso vatsa roikkui housunkauluksen yli, kun tämä kömpi ulos autosta Annan lähestyessä. Mies avasi takaluukun, jotta hän pystyi heittämään matkalaukkunsa sinne.

”Sinäkö olet nyt sitten se uusi psykologi?” mies kysyi hymyillen paksun partansa lomasta. Anna peitti hämmästyksensä siitä, että mies tiesi, kuka hän oli, ja nyökkäsi vastaukseksi istuutuesaan takapenkille.

Kun auto rullasi kiskoja yli, Annan kännykkä värisi. Hän vilkaisi näyttöä, hylkäsi äidiltään tulevan puhelun ja katsoi ulos. Psykiatriselle klinikalle johtava reitti kiemurteli Storgatania pitkin vanhan kaupunkikeskuksen halki, sitten Ljusteränjoen ylittävän sillan poikki, ohi sahan, joka levitti tunnistettavan makeaa hajuaan ympäristöön, ja Gamla Sjukhusvägeniä pitkin järven rantoja seuraillen.

”Talvella voi kävellä järvenjäällä”, taksikuski sanoi ja katsoi

häntä peruutuspeilistä. Nyt kun aurinko siivilöityi metsän läpi ja järvi liplatti tummana ja peilityynenä, oli vaikea kuvitella, että vain muutaman viikon kuluttua Säter muuttuisi jääkylmäksi ja vitivalkoiseksi paikaksi. Sahan korkeat puukasat peittivät paikoitellen näkymää järvelle. Ljusternjärvi, jonka rannalla Säter sijaitsi, oli huhupuheiden mukaan niin täynnä lääkejämiä, että jos sitä hörppäisi, kaikkoaisivat niin masennus kuin uniongelmatkin.

”Tiedätkö, mitä järvi todellisuudessa kätkee pintansa alle?” Kuljettaja katsoi häneen jälleen peruutuspeilin kautta. ”Järveen tulee vettä viidestä kohdasta, joten vesi kyllä vaihtuu, mutta siitä liikkuu huhuja, mitä tuossa järvestä oikeasti on... ja mihin sitä on käytetty.” Mies piti pienen tauon. ”Osaat varmaan itsekkin päätellä sen, näytät viisaalta tytöltä.”

Annan selkäpiissä kulkivat kylmät väreet miehen sanoista, ja hän aikoi ensin vastata, mutta kun he lähestyivät jättimäisiä rakennuksia, joiden ikkunoissa oli kalterit, hän unohti, mitä ratin takana istuva mies oli sanonut. Nyt kehossa ei kasvanut hermostuneisuus vaan huoli. Mitä hän voisi tehdä kaikelle sille pa-huudelle, jota kauniin rakennuksen ikkunoiden taakse kätkeytyi? Pitäisikö hänen kääntyä ympäri ja pyytää kuljettajaa viemään hänet takaisin asemalle?

Heidän edessään ja takanaan kulki tasainen autojen virta, joka kääntyi psykiatrisen eri osastojen ja vastaanottojen kohdalla pysäköintialueille. Niin monet työskentelivät täällä, melkein kuin sairaala olisi aivan oma maailmansa.

Kun puhelias taksinkuljettaja oli pysäyttänyt auton, heidän ohitseen puuskutti polkupyörällä reipas nainen mariininsinisissä ulkoiluhousuissa, ja Annan piti vetää autonovi nopeasti takaisin kiinni. Hän veikkasi, että nainen oli yksi fysioterapeuteista. He olivat aina vetreitä ja reippaita.

MIKÄ EROTTAA PAHUUDEN HULLUDESTA?

Myöhäissyksyn pimeys laskeutuu Säterin oikeuspsykiatriselle klinikalle ja sen vankien keskuuteen. Keskellä Taalainmaan syrjäisiä metsiä hoidetaan rikollisia ja murhaajia, jotka ovat liian sairaita tavalliseen vankilaan

Nuori psykologi Anna Varga on innoissaan saadessaan viran Säteristä. Haastava työ Ruotsin pahamaineisimmalla psykiatrisella laitoksella on pääsylippu urakiitton ja pois Tukholmasta. Unelmatyö muuttuu kuitenkin painajaiseksi: Annaa edeltänyt psykologi on kadonnut jälkeä jättämättä, ja Anna alkaa saada outoja kirjeitä tuntemattomalta lähettäjältä. Sitten yksi klinikan potilaista löytyy kuolleen. Sairaalan kulisseyssä tapahtuu jotain pahaa, mutta keneen Anna voi luottaa?

Helena Kubicek Boye on kirjailija ja psykologi, joka on saanut inspiraation Anna Varga -sarjaansa työstään psykiatrisella klinikalla.